

ТАДЕУШ ДОЛЕНГА-МОСТОВИЧ

ЗНАХАР 2

ПРОФЕСОР ВІЛЬЧУР

Три роки минуло після дивовижного повернення професора Вільчура до Варшави. Він знову очолює клініку, багато й успішно оперує, читає лекції студентам... І не здогадується, що його слава й визнання не дають спокою колегам-заздрісникам. Подружжя Добранецьких ладне на все, щоб очорнити професора й вигнати його з клініки. У результаті стається трагедія: на операційному столі гине відомий співак... Репутації Вільчура завдано величезної шкоди. Колеги вимагають його відставки, а щоб заплатити страховій компанії, Вільчур змушений продати будинок... Знову, як і колись, він втрачає все. Самотній і розгублений, професор згадує про місце, де він був щасливий і де його знали як великого знахаря. Вільчур повертається в далеке село в білоруській глушині. Слідом за ним вирушає і юна Люція, його вірна учениця й помічниця, яка вже давно безоглядно закохана у професора...

Причина смерті не вимагала жодних пояснень. Усім було зрозуміло: серце оперованого не витримало наркозу. Професор Вільчур зняв рукавички й маску, а його обличчя застигло, неначе кам'яне. Він нічим не міг собі дорікнути, проте смерть людини в його клініці, та ще й під час операції, яку він сам проводив, до того ж настільки елементарної, була для нього ударом.

У цю мить він ще не замислювався над тим, який розголос викличе цей трагічний випадок, якими будуть його наслідки...

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9299-7



9 789661 492997

ТАДЕУШ ДОЛЕНГА-МОСТОВИЧ

ТАДЕУШ ДОЛЕНГА-МОСТОВИЧ

ЗНАХАР 2

ПРОФЕСОР ВІЛЬЧУР

ЗНАХАР 2

ПРОФЕСОР ВІЛЬЧУР



КЛУБ
КОМЕДИЙНОГО
ПОСВІТЛЯ

**Тадеуш
Доленга-Мостович**

ЗНАХАР 2
ПРОФЕСОР ВІЛЬЧУР





Таргеш
Доленга-Мостович

ЗНАХАР 2

ПРОФЕСОР ВІЛЬЧУР

РОМАН

ХАРКІВ  **КЛУБ**
2015  **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.162.1
ББК 84.4Пол
Д64

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Dołęga Mostowicz T. Znachor. Profesor Wilczur : Powieść /
Tadeusz Dołęga Mostowicz. — Warszawa : Labos, 1990. — 185 г.

Переклад з польської *Божени Антоняк*

Дизайн і ілюстрація на обкладинці *Наталі Струкової*

Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-966-14-9299-7

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2015



РОЗДІЛ 1

Професор Єжи Добранецький повільним рухом поклав слухавку і, не дивлячись на дружину, мовив удавано байдужим тоном:

— У суботу відбудуться загальні збори Медичного товариства.

Пані Ніна, не зводячи з нього очей, поцікавилася:

— І чого ще хотів Бернацький? Адже це він телефонував?

— Та, дрібниці. Певні організаційні питання, — махнув рукою Добранецький.

Але пані Ніна занадто добре знала свого чоловіка, щоб маска байдужості на його обличчі була для неї непроникною. Жінка відчувала, що на нього знову впав якийсь удар, що він знову зазнав поразки, або, принаймні, йдеться про серйозну халепу, що на нього знову чекають проблеми, які він хоче від неї приховати.

Ах, ця слабка людина, ця людина, яка не вміє боротися, яка позицію за позицією здає іншим, опиняючись дедалі частіше на узбіччі, у рядах звичайних, посередніх лікарів. У цю мить вона його майже ненавиділа.

— Чого треба було Бернацькому? — із притиском спитала вона.

Її чоловік підвівся й заходив кімнатою, а тоді озвався тоном, сповненим лагідної впевненості.

— Авжеж... Вони мають рацію... Вільчур на це заслужив... Та і я відпочину. Я стільки років був головою Товариства... До того ж не слід забувати, що Вільчур має отримати якусь моральну компенсацію за всі свої поневіряння...

Пані Ніна засміялася коротким, різким сміхом. У її великих зелених очах промайнула зневажлива іронія. У викривленні вуст, цих прегарних вуст, думки про які Добранецький не міг позбутися навіть під час роботи, вимальовувалася майже відразу:

— Компенсація?.. Але ж він давно її отримав, ще й із надвишком! Ти що, сліпий? Він забирає в тебе одну посаду за іншою! Видер у тебе керівництво клінікою, студентів, пацієнтів, прибутки... Компенсація!

Добранецький насупився і відповів беззаперечним тоном:

— Він має на все це право. Вільчур — великий учений, геніальний хірург.

— Тоді хто ти такий? Коли я шість років тому виходила за тебе заміж, то вірила, що ти сам уважаєш себе найкращим хірургом і світилом у науці.

Добранецький змінив тон. Сперся на край столу, нахилився над дружиною і лагідно мовив:

— Кохана Ніно, ти ж повинна розуміти, що існують певні градації, ієрархія, бувають різні ступені обдарування й людських цінностей... Як ти можеш мені дорікати, що мені не бракує самокритичності, аби зрозуміти, що я поступаюся Вільчурові й мушу це робити з багатьох причин?... Зрештою...

— Зрештою, — перебила пані Ніна, — немає про що говорити. Тобі добре відомо, що я про це думаю. Якщо тобі бракує амбіцій і волі перемагати, то в мене цих якостей аж за багато. Я не змирюся із роллю дружини якогось нікчеми.

І попереджаю: якщо станеться так, що ти будеш змушений працювати десь у глушині, то я з тобою не поїду.

— Ніно, не перебільшуй.

— Ні, бо цим усе не закінчиться. Ти думаєш, я нічого не знаю? Вільчур уже тепер скрізь просуває доцента Бернацького. Він зіпхне тебе аж на дно! А мені немає за що викупити свою шубу в кушніра! Тобі, звісно, байдуже, але я цього не терпітиму, я не створена бути дружиною якогось злидаря. І попереджаю...

Вона не договорила, проте в її голосі забриніла добре відчутна погроза.

Професор Добранецький тихо проказав:

— Ти не кохаєш мене, Ніно, ніколи не кохала...

Вона похитала головою.

— Помиляєшся. Але кохати можна лише справжнього мужчину. Справжнього, тобто такого, який бореться, перемагає, такого, що не знає меж жертвності задля своєї жінки.

— Ніно, — докірливо мовив професор, — невже я не роблю всього, що можу?

— Ти не робиш нічого. Ми дедалі бідніші, з нами чимраз менше рахуються, нас перестають помічати. А я не створена для життя на узбіччі, і не забудь, що я тебе про це попередила!

Жінка підвелася й попрямувала до дверей. Коли вона вже поклала руку на клямку, чоловік погукав:

— Ніно!

Вона глянула в його бік. У її очах, які щойно палали гнівом, Добранецький помітив вражаючу холодність.

— Що ти хочеш мені сказати? — спитала пані Ніна.

— Чого ти від мене вимагаєш? Що мені робити?

— Що?..

Ступила кілька кроків до нього й мовила чітко:

— Знищи його! Прибери з дороги! Стань таким самим жорстоким як він, і зможеш зберегти свою посаду!

Вона на мить завагалася, а тоді додала:

— І мене... Якщо тобі це потрібно.

Залишившись сам, Добранецький важко впав у фотель і замислився. Ніна ніколи не кидала слів на вітер. А він чудово усвідомлював, що кохає її, що без неї життя втратило би для нього всю свою привабливість і цінність. Коли шість років тому він пропонував їй стати його дружиною, то не йшлося про ласку з її боку. Щоправда, він був значно старшим за неї, але перебував у розквіті успіхів, ба, навіть слави. Ну, і здоров'я.

Останні три роки й у цьому виявилися для нього фатальними. Професійні поразки, відсутність грошей надірвали його нерви. Ніде правди діти, він приховував від Ніни свої напади болю в печінці, які дедалі частішали, проте приховати їх наслідків уже не міг. Він усе дужче повнішав, дуже зле спав, на брезклому обличчі під очима з'явилися зеленуваті мішки.

Ніна навіть не здогадувалася, як важко він переживає свої поразки. Закидала йому відсутність амбіцій, йому, який усе життя керувався лише власними амбіціями, кого амбіції піднесли на вершину!

Проблеми почалися того злочасного дня, коли віднайшовся, коли він сам відшукав зниклого професора Рафала Вільчура. Цей день він пам'ятав дуже добре! Похмура зала суду, а на лаві підсудних — бородатий селянин у пошарпаній свитці, знахар, сільський знахар із далекої провінції, якого засудили за те, що він займався недозволеною практикою, за операції, що їх він робив із допомогою примітивних заіржавілих слюсарних інструментів, за операції, що врятували життя багатьом бідним селянам у глухому селі...

Знахар...

Професор Єжи Добранецький першим і єдиним упізнав у ньому свого колишнього шефа й учителя, професора Рафала Вільчура, після зникнення якого він протягом кільканадцяти років поступово, проте неухильно, займав, досягав і здобував його посади і становище в науці, практиці й у житті.

Хіба він мав тоді право приховати своє відкриття, хіба мав право у такий спосіб приректи Вільчура на подальше животіння в злиднях і забутті власної особи, імені, ступенів, походження?.. Нині професор Добранецький не бажав над цим замислюватися. Він знав одне: той пам'ятний день три роки тому став прокляттям його життя.

Рафал Вільчур легко позбувся багаторічної амнезії. Пам'ять відновив так само швидко, як колись утратив, а разом із пам'яттю отримав усе те, із чого складався його світ до трагічного випадку. Він повернувся на свою кафедру, причому Добранецький натомість отримав другорядну, обійняв керівництво лікарнею, а також університетською хірургічною клінікою, а незвичайна історія його повернення тільки додала йому слави. Слави, грошей, пошани.

От і нині від Добранецького знову вимагали, аби він добровільно відмовився бути головою товариства й запропонував кандидатуру Вільчура, яку можна було затвердити за спрощеною процедурою. Авжеж, усі вони вважають, що це цілком зрозуміло. Вони, тобто колеги, вони, тобто пацієнти, вони, тобто студенти медичного факультету. Для них усіх було очевидним, що першість належить Вільчурові. Зрештою, він сам, Єжи Добранецький, щойно сказав своїй дружині, що теж так вважає.

Та це була неправда.

Усе в ньому протестувало проти дійсності, проти необхідності безкінечної відмови від здобутих позицій. Що більше пригинали його до землі невдачі, то дужче й невблаганніше зростали в ньому гнів, розпач, ненависть. І тому він боявся розмов із Ніною про це. Боявся, щоб іскра вибуху з її пристрасної й неприборканої натури не впала на поклади бунту, що накопичилися в ньому.

А їх накопичувалося дедалі більше. Сьогодні Ніна вперше чітко сказала йому, сказала безжально, що їй немає за що викупити шубу. Узагалі їх було в неї багато, і без нової вона могла би чудово обійтися, та попри це її слова діяли на

Літературно-художнє видання

ДОЛЕНГА-МОСТОВИЧ Тадеуш
Знахар 2. Професор Вільчур
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. В. Соколова*

Підписано до друку 13.08.2015. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 21.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Доленга-Мостович Т.

Д64 Знахар 2. Професор Вільчур / Тадеуш Доленга-Мостович ; пер. з польськ. Б. Антоняк ; худож. О. Семякін. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 400 с. : іл.

ISBN 978-966-14-9299-7

Гучне повернення до Варшави професора Рафала Вільчура лише додало йому слави. Разом із пам'яттю до нього повернулося все, що було сенсом його життя: він знову очолює клініку, успішно оперує, викладає... Але його успіх не дає спокою заздрісникам. Професор Добранецький плете інтриги і всіма способами намагається вижити Вільчура з клініки. Хірург від Бога, професор знову змушений кинути все, що в нього було. Він повертається в далеке глухе село, де його знають як великого знахаря, котрий урятував не одне життя...

УДК 821.162.1
ББК 84.4Пол